

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobkyně: **M. R.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2010 č.j. CPR-16658/ ČJ-2009-9CPR-V243

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Liberec – detašované pracoviště Jablonec nad Nisou ze dne 22.10.2009 č.j. CPUL-5339-15/ČJ-2009-0462PJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky dle ust. § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žádost neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítla, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonná. Vyjádřila

přesvědčení, že její manželství s D. U. představuje základ jejího soukromého a rodinného života a že správní orgán je povinen zdržet se zásahu do výkonu tohoto práva žalobkyně.

V řízení o žádosti nebylo dle žalobkyně zjištěno, že by nerespektování jejího manželství odůvodňovaly zájmy národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z výpovědi žalobkyně i jejího manžela, jakož i z prověrky jejich ubytování rovněž nevyplynulo, že by žalobkyně představovala jakékoli nebezpečí pro uvedené obecné zájmy. Za těchto okolností je povinností správního orgánu dbát práva žalobkyně na respektování jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně nesouhlasí s názorem správního orgánu, že čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) by se použil jen tehdy, jestliže by se žalobkyni podařilo dostatečně prokázat existenci své hluboké a trvalé soukromé vazby k D. U. Tento výklad podle ní neodpovídá dikci příslušného ustanovení, neboť samotné manželství žalobkyně osvědčuje existenci její hluboké a trvalé soukromé vazby s manželem. Správní orgán se mohl sám na základě pohovoru se žalobkyní a jejím manželem i prověrkou jejich místa ubytování přesvědčit, že jejich manželství nebylo uzavřeno za účelem legalizování pobytu žalobkyně na území ČR, ale že má plnit účel předjímaný zákonem. Žalobkyně a její manžel by ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o rodině spolu chtěli žít jako manželé a vzájemně si pomáhat. Je jejich právem se rozhodnout, kde takto chtějí společně žít. Jestliže je správní orgán odkazuje na společný život na Ukrajině, pak tím zasahuje do jejich práva na respektování jejich soukromého a rodinného života.

Žalobkyně má za to, že žalovaný svým postupem porušil § 120a odst. 2 a § 179 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož došlo k porušení § 2 správního řádu. K těmto porušením zákona však došlo na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 21.8. 2009, e.č. ZS11765, které však žalovanému nepřísluší přezkoumávat.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že v dané věci rozhodl v souladu se zákonem. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedení řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že žalobkyně svou žádost odůvodnila tím, že dne 19.7.2008 uzavřela manželství s D. U. Spolu s manželem chce založit rodinu a z tohoto důvodu by chtěla pobývat na území České republiky. Jestliže by musela vycestovat z území ČR, došlo by k přetržení jejich manželského soužití a žalobkyně by tím utrpěla zejména újmu nemateriální povahy. Žalobkyně realizuje svůj soukromý a rodinný život na území ČR. Z uvedeného důvodu žádala, aby tato skutečnost a jí odpovídající právo byly respektovány ze strany příslušných státních orgánů ČR. Žalobkyně není ochotna využít ochrany Ukrajiny, jíž je

státním občanem, v souvislosti s respektováním jejího práva na soukromý a rodinný život, resp. vrátit se na Ukrajinu, neboť i zájmem jejího manžela je vést společný život na území ČR. Dále poukázala na skutečnost, že u ní nejsou dány okolnosti, pro které by nebylo možné uplatnit důvody znemožňující vycestování, jak je má na mysli ust. § 179 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Požádala o to, aby příslušný orgán policie vydal rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23.06.2006, č.j.: SCPP-290- 8/UL-IV-08-2006 tak, že na žalobkyni se vztahuje překážka vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí dále poukázal na protokoly o vyjádření účastníků řízení. D.U.do protokolu uvedl, že se žalobkyní žije ve společné domácnosti na adrese Sněhová 16, Jablonec nad Nisou, stará se výhradně o chod domácnosti, jelikož manželku nechce nikdo zaměstnat z důvodu jejího pobytu. Uvedl, že si se žalobkyní velmi rozumí, i když je mezi nimi velký věkový rozdíl. Od počátku jejich vztahu věděl, že žalobkyně má udělen zákaz pobytu na území České republiky, ale advokát ho ujistil, že vše dobře dopadne a budou v klidu žít v České republice.

Žalobkyně jako účastnice řízení uvedla, že žije společně se svým manželem D. U. na adrese Jablonec nad Nisou, Sněhová 16. O chod domácnosti a finanční zabezpečení se stará manžel, a to z důvodu jejího pobytu. Chce pracovat a žít společně se svým manželem na území České republiky. Na Ukrajině má pouze sestru. Rovněž uvedla, že vylučuje společné soužití s manželem na Ukrajině z důvodu manželova veškerého rodinného a pracovního zázemí. V době sňatku si byla vědoma, že má udělen zákaz pobytu na území ČR a s touto skutečností byl seznámen i její manžel.

Dne 13.8.2009 byla policií provedena prověrka ubytování na adrese Sněhová 16, Jablonec nad Nisou. Bylo zjištěno, na uvedené adrese žijí ve společné domácnosti žalobkyně a D. U.

Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 21.8.2009 e.č. ZS11765 nebyl shledán důvod znemožňující vycestování žalobkyně do země jejího státního občanství podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobkyně je tedy možné. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku uvedlo, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby s občany ČR, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovaným osobami ještě automaticky neznamená shledání nemožnosti vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, který je předmětem řízení o správním vyhoštění. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince bylo možné zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů domácnosti do země původu vyhošťované osoby. Tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak čl. 8 Úmluvy. Ministerstvo vnitra použilo jako podklad pro své rozhodnutí výpovědi žalobkyně a D. U. a další příložené dokumenty. Na základě těchto materiálů dospělo k závěru, že žalobkyni se nepodařilo dostatečně prokázat existenci své hluboké a trvalé soukromé vazby k D. U. tak, aby správní orgán považoval jejich vztah za takový, na který by se měl vztahovat čl. 8 Úmluvy, protože žádný takový vztah prokázán nebyl. Žalobkyně pobývá v ČR neoprávněně a dlouhodobě se vyhýbala opuštění republiky, což bylo oběma účastníkům řízení dle jejich výpovědi dostatečně známo. Žalobkyně si svůj pobyt na území ČR po ukončení platnosti víza žádným

řádným způsobem nezlegalizovala a její dlouhodobou snahu vyhýbat se vyhoštění z území ČR nelze v žádném případě považovat za snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Žalobkyně a D.U.si byli po celou dobu svého soužití vědomi skutečnosti, že žalobkyně se na území ČR zdržuje neoprávněně a že může být kdykoliv vyhoštěna. Pokud by byl jejich vztah opravdový, tak jak jej oba prezentují, samotné právo na společný život s manželem není jejím správním vyhoštěním rozhodně popřeno, neboť oba jmenovaní mohou pobývat v místě, kde budou mít oba možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být výhradně Česká republika. D.U.může svojí manželku následovat na Ukrajinu, protože na území České republiky nemá žádné závazné závazky, které by mu v tom bránily. Ministerstvo vnitra dodalo, že v případě respektování rozhodnutí orgánu cizinecké policie (vycestování z území ČR) může žalobkyně po uplynutí lhůty, po kterou jí zde není povolen pobyt, znovu přicestovat a požádat o povolení k pobytu.

V podání ze dne 11.9.2009 žalobkyně doplnila, že na Ukrajině je v současnosti povinna vrátit služební byt, který dlouhodobě neužívá z důvodu svého pobytu v ČR. S ohledem na tuto skutečnost tak již nebude mít na Ukrajině žádné zázemí. Její soukromý a rodinný život se odehrává pouze na území ČR. K výše uvedenému podání správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně skutečnost, že nemá na Ukrajině žádné zázemí z důvodu vrácení služebního bytu, žádným způsobem nedoložila, a tato skutečnost ani nezakládá důvod k nemožnosti jejího vycestování z území ČR.

Správní orgán I. stupně po posouzení všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění je nutno zastavit, neboť žádost žalobkyně neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila obdobné námitky jako v následně podané žalobě.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal v rozsahu, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu, a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán I. stupně měl na základě žádosti posoudit, zda po dni nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně vznikly důvody znemožňující její vycestování. Žalovaný poukázal na ust. § 120a odst. 2 zákona o obyvu cizinců a konstatoval, že jediným možným způsobem, jak posoudit, zda vznikly důvody znemožňující vycestování žalobkyně, je pro správní orgán postup ve smyslu § 149 správního řádu a podle § 120a zákona o pobytu cizinců, kdy je policie povinna vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné. Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21.8.2009, e.č. ZS11765 a poté konstatoval, že správní orgán je podle § 149 odst. 1 správního řádu pro výrokovou část týkající se důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně z území České republiky vázán obsahem závazného stanoviska. Ustanovení § 149 správního řádu upravuje procesní stránku institutu, který je označen jako rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem. Závazné stanovisko je podle této úpravy úkonem, který správní orgán učinil na základě zákona a který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí

správního orgánu. Správní orgán, který rozhoduje v navazujícím řízení, tedy nedisponuje oprávněním závazné stanovisko jakýmkoliv způsobem extenzivně interpretovat, nebo jej jinak obsahově měnit. Závazné stanovisko zavazuje jenom orgán veřejné správy ve vztahu ke konečnému správnímu rozhodnutí a jako podkladový akt nemá externí působnost. Konečné rozhodnutí je tak projevem vůle více vykonavatelů veřejné správy, a nejedná se tedy jenom o projev vůle orgánu, který je jeho bezprostředním původcem. Závazné stanovisko je možno vydat jenom tam, kde to zákon výslovně předpokládá a stejně tak je možno vydání správního rozhodnutí podmiňovat vydáním závazného stanoviska jenom na základě zmocnění v zákoně. Závaznost obsahu závazného stanoviska plyne přímo ze zákona, který povinnost předložit závazné stanovisko zakotvuje. Závazné stanovisko podmiňuje výrokovou část ve věci samé. Je-li obsah závazného stanoviska jednoznačný, nedisponuje správní orgán žádným prostorem pro správní uvážení.

Dle žalovaného je stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21.8.2009, e.č. ZS11765 v tomto konkrétním případě jediným relevantním podkladem pro postup správního orgánu. Žalovaný uzavřel, že orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen a náležitě popsán v odůvodnění rozhodnutí.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 101 písm. e) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže tak stanoví zvláštní zákon.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska ministerstva podle odstavce 1.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti

v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle § 102 odst. 4 správního řádu pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že správní orgány nerespektovaly její právo na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Správní orgány obou stupňů se při rozhodování v dané věci otázkou soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly. protože žalobkyně ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí tvrdila, že po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění vznikly důvody znemožňující její vycestování do země původu, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) k možnosti vycestování žalobkyně. Jak žalovaný správně konstatoval, ministerstvem vydané závazné stanovisko ze dne 21.8.2009, e.č. ZS11765 byly správní orgány obou stupňů při rozhodování o žádosti žalobkyně povinny bez dalšího respektovat.

V závazném stanovisku ze dne 21.8.2009, e.č. ZS11765 se ministerstvo podrobně zabývalo posouzením toho, zda existují důvody znemožňující vycestování žalobkyně ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Vzalo přitom v úvahu skutečnosti, pro které žalobkyně požádala o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy to, že uzavřela manželství s občanem České republiky, s nímž sdílí společnou domácnost. Ze strany ministerstva nebylo uzavření manželství a sdílení společné domácnosti žalobkyně a D. U. nikterak zpochybňováno. Ve vydaném závazném stanovisku se ministerstvo těmito skutečnostmi zabývalo a dospělo k závěru, že žalobkyni se nepodařilo prokázat existenci takové trvalé soukromé vazby k D. U., která by odůvodňovala aplikaci čl. 8 Úmluvy. S uvedeným závěrem ministerstva, který následně převzal též žalovaný, se soud zcela ztotožňuje.

Na tomto místě soud poukazuje na rozsudek ze dne 20.2.2007, č.j.: 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS, ve kterém se Městský soud v Praze zabýval výkladem čl. 8 Úmluvy. V uvedeném rozhodnutí soud konstatoval, že „Podle čl. 8 odst. 1 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98). Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho

soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“. Ani v projednávané věci není dán jakýkoliv důvod k tomu, aby se soud od těchto závěrů odchýlil.

Na základě výše uvedeného výkladu čl. 8 Úmluvy se soud ztotožnil s názorem správních orgánů obou stupňů (i ministerstva), že žalobkyni se v řízení nepodařilo prokázat existenci natolik *hluboké a trvalé* soukromé vazby k D. U., která by vedla k závěru, že její právo na respektování rodinného a soukromého života, který s manželem na území České republiky vede, svým významem převažuje nad veřejným zájmem státu zasáhnout do výkonu tohoto práva z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti, s níž je neoprávněný pobyt žalobkyně na území ČR v rozporu. Existenci takové *hluboké a trvalé* vazby nelze dovozovat ze samotného faktu uzavření manželství a vedení společné domácnosti, jak se žalobkyně mylně domnívá. Skutečnost, že žalobkyně dne 19.7.2008 uzavřela manželství s D. U., státním občanem České republiky a že manželé sdílí společnou domácnost a deklarují vzájemné porozumění a touhu po společném životě, nemůže nic změnit na tom, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie a pohraniční policie Ústí nad Labem, Oddělení cizinecké policie ze dne 23.6.2006, č.j.: SCPP-290-8/UL-IV-08-2006 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na 3 roky. Lhůta k vycestování k území byla rozhodnutím stanovena do 10.7.2006. Žalobkyně nicméně uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala, z území České republiky nevycestovala, a nadále zde pobývala neoprávněně. Během svého neoprávněného pobytu pak dne 19.7.2008, tj. s odstupem cca 2 let od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, uzavřela manželství s D. U. Je tak zřejmé, že žalobkyně uzavřela sňatek a začala rozvíjet v žádosti tvrzený soukromý a rodinný život s manželem na území ČR v době, kdy nedisponovala žádným povolením opravňujícím jí k pobytu na území České republiky, přičemž tuto skutečnost si jak žalobkyně, tak i její manžel plně uvědomovali (viz protokoly o vyjádření účastníků řízení). Oba si tak museli být vědomi toho, že žalobkyni tíží povinnost opustit území České republiky a že není oprávněna pobývat na území České republiky a realizovat zde svůj soukromý a rodinný život.

Soud přisvědčuje závěru ministerstva vyjádřenému v závazném stanovisku k možnosti vycestování žalobkyně, že k tomu, aby se mohla účinně dovolat práva na respektování jejího soukromého a rodinného života na území ČR ve smyslu článku čl. 8 odst. 1 Úmluvy, by žalobkyně musela prokázat, že se mezi ní a jejím manželem jedná o dlouhodobý a intenzivní vztah, typicky dlouholeté manželství, vzhledem k němuž je na území ČR natolik pevně integrována, že to vylučuje možnost její zpětné integrace v zemi původu. Bezdětné, rok a několik měsíců trvající manželství žalobkyně a D. U. (počítáno ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně), uzavřené navíc s vědomím předchozího pravomocného vyhoštění žalobkyně, za takový vztah dozajista považovat nelze, a vycestování žalobkyně na Ukrajinu proto není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, plynoucími z čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobkyně, že je jejím právem rozhodnout se, kde jako manželé chtějí společně žít. Samotné uzavření manželství s občanem ČR v žádném případě nezakládá žalobkyni, která byla v minulosti z území ČR pravomocně vyhoštěna, právo na pobyt na území ČR, ani neruší povinnosti, které pro ní vyplývají z předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Při volbě toho, kde chtějí s manželem společně žít, musí žalobkyně jako státní příslušnice Ukrajiny respektovat normy českého cizineckého práva. Soud k tomu dodává, že povinnost žádného státu, tedy ani České republiky, bezvýhradně

respektovat volbu žalobkyně a jejího manžela ohledně místa, kde chtějí realizovat společný soukromý a rodinný život, z článku 8 Úmluvy rozhodně dovodit nelze.

Ministerstvo a následně i žalovaný žalobkyni, jakož i jejího manžela, zcela logicky odkázali na možnost realizovat jejich společný rodinný život v zemi původu žalobkyně, kde jim v tom po právní stránce žádná překážka nebrání. Tento odkaz nelze v žádném případě považovat za zásah do soukromého či rodinného života žalobkyně.

Z výše popsaných důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a žádné ze žalobkyní namítaných ustanovení neporušil. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.